

Η είδηση της παραμονής του Δ.Ρ.Α. έξω από το καλεντάρι του Ευρωπαϊκού πρωταθλήματος και για το 2020, θορύβησε το χώρο. Μοιραία τα βέλη θα στραφούν κατά της Ομοσπονδίας και η κριτική θα κορυφωθεί. Στο ερώτημα αν είναι υπεύθυνη, η απάντηση είναι καταφατική. Όχι γιατί το έχασε. Αλλά γιατί το προσπάθησε. Ας γίνει πιο σαφές το νόημα με το παρακάτω κείμενο, μαζί με μια μικρή συλλογή από εικόνες του παρελθόντος.

Μάιος '76. Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Εκκίνηση 23ου Δ.Ρ.Α. Ο πληρέστερος Έλληνας ράλυμαν, Τάσος «Σιρόκο» Λιβιεράτος, με το αγαπημένο αγωνιστικό του outfit, μπεζ κοτλέ πανταλόνι, γαλάζιο υποκάμισο, συνομιλεί με τον J. Jaubert, συνοδηγό του J. Ragniotti. Στο πλάνο δεσπόζει η επιβλητική μορφή της A310, στα χρώματα της τσιγγάνας.

Προηγήθηκε το γαλλικό πλήρωμα, μετά την εγκατάλειψη των τριών Stratos, εκείνη τη χρονιά, αλλά το Ακρόπολις φάνηκε σκληρότερο από το ντελικάτο κουπέ. Αντίθετα, ο «Σιρόκο», σε ακόμα μια λαμπρή εμφάνιση, τερμάτισε, όπως και την προηγούμενη χρονιά στην εξόχως τιμητική δεύτερη θέση, υποτασσόμενος στο πελώριο ταλέντο ενός πρωταθλητή Ευρώπης, με ένα άθραυστο αυτοκίνητο. Στο συνδυασμό Harry -Sputnik- Kallstrom - 160 J. (φωτό αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ.)

Ξεκινούμε από το εκπονηθέν δελτίου Τύπου που μας κάνει γνωστή την είδηση. Αν, αν λέμε,

είχε πληκτρολογηθεί από κάποιον, τάχα γνώστη, σύμβουλο του γ.γ.α. θα ήταν λιγότερο κολακευτικό για την κυβέρνηση. Ο Σάββας Κωνσταντόπουλος του «Ελ. Κόσμου», έγραφε, επί επταετίας πιο αυστηρά για τον πρόεδρο της «εθνικής κυβερνήσεως».

Τι είναι τούτο το πράγμα; Αδικαιολόγητος λιβανωτός, απέναντι σε μια Πολιτεία, που στην καλύτερη των περιπτώσεων είναι αδιάφορη και οικονομικώς τουλάχιστον αφερέγγυα, για το συγκεκριμένο θέμα. Γίνεται αντιληπτή η απόπειρα της Ομοσπονδίας να κρατήσει ισορροπίες, όπως:

Να σβήσει το φάντασμα της Λέσχης, να γίνει ολοκληρωτικά αποδεκτή στη λίσκα της F.I.A., να αντιμετωπίσει παραδοσιακούς αντιπάλους, να φιλιώσει με χθεσινούς εχθρούς, να ελιχθεί σε ένα ναρκοπέδιο, να ασκήσει πολιτική και να χαράξει το μέλλον με ταμεία άδεια. Δύσκολο, αλλά με τέτοια δελτίου Τύπου εκτίθεται, δημιουργεί αντιπάθειες και εκθέτει άμοιρους με τα τεκταινόμενα ανθρώπους της.

Πάμε στην ουσία τώρα. Το Δ.Ρ.Α. αποτελεί πλέον βαρίδι για το ελληνικό μόντοσπορ. Το «από πότε»; είναι το επόμενο ερώτημα. Εδώ υπάρχει μια συγκυρία. Είναι η ταχύτατη κάθοδος της ελληνικής οικονομίας και η αντίστοιχα ταχεία άνοδος του παγκόσμιου πρωταθλήματος ράλυ, όχι ως θεσμός. Ως προϊόν.

Μάιος 1966. Ένας σπουδαίος all rounder, ο Vic Elford παλεύει στις ε.δ. του ΙΔ' Ακρόπολις με συνοδηγό τον John Davenport σε μια εργοστασιακή Lotus Cortina. Το πλήρωμα έφθασε στην Αθήνα, κάνοντας συχνά καλύτερους χρόνους από τους team mates του, που ήταν οι αναγνωρισμένοι Roger Clark και Bengt Soderstrom νικητές και οι δυο του Δ.Ρ.Α.

Τελικά όμως η συμμετοχή, αποκλείστηκε επειδή ακολούθησε μια παρακαμπτήριο προκειμένου να κερδίσει χρόνο, καθώς είχε καθυστερήσει σημαντικά για την επισκευή του κιβωτίου ταχυτήτων της Cortina. Στην εικόνα οι Βρετανοί κατεβαίνουν σβέλτα από την Τσούκα προς στην Σπερχειάδα. (φωτό αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ.)

Καθώς λοιπόν γιγαντωνόταν το προϊόν «Ακρόπολις», μαζί με την παραπαίουσα Ελληνική οικονομία, έσβηνε η Λέσχη. Δικό της δημιούργημα, το Δ.Ρ.Α. οφείλουμε να της το πιστώσουμε αυτό, από το όραμα λίγων ανθρώπων, της δεκαετίας του '50. Ακριβές ιστορικά, ότι γεννήθηκε από τον Απόστολο Νικολαΐδη και μια μικρή παρέα Αθηναίων αστών με προσβάσεις, όπως οι Νίκος Παπαμιχαήλ, Αλέξανδρος Δαρδούφας, Πάρις Σαργολόγος, Κώστας Νικολόπουλος, Κωνσταντίνος Βούλτσος. Αυτοί, μαζί με αρκετούς λιγότερο γνωστούς, έπλασαν την πρωτόλεια ιδέα, που με την πάροδο των ετών μεταβλήθηκε σε ένα γεγονός. Όχι αγώνα. Μοναδικό γεγονός.

Έχει ξαναλεχτεί και είναι συνεπές. Ράλυ πολλά. Ακρόπολις ένα. Εξ απαλών ονύχων αυτό. Ίσως το Σαφάρι έφτανε κάπως κοντά του, με το ίσκιο από τη χιονισμένη κορφή του Κιλιμάντζαρο, το περιπετειώδες, αγχωτικό τέμπο, τις πορτοκαλιές φορεσίες των ψηλόλιγων Μασάι, το γενικότερο εξωτικό της υπόθεσης.

Αλλά ο συνδυασμός από το καταιγιστικό φως, το γαλάζιο του ουρανού, το μπλε της Θάλασσας, το βαθυπράσινο από τα κωνοφόρα των πυκνών δασών, την λεπτή χρυσόσκονη των επαρχιακών χωματόδρομων, το ευρύτερο σκηνικό ενός ανεκμετάλλευτου τόπου και μια απονομή στο λόφο του Φιλοπάππου με φόντο, το αρχαιότερο, το σημαντικότερο μνημείο του δυτικού πολιτισμού, πρόσφεραν τα στοιχεία μιας περιπέτειας, ορισμένη τοπικά μόνον στην Ελλάδα, και χρονικά περιορισμένη, μέχρι την δεκαετία του '90.

